

Kära ZASP-medlemmar

Dicksons dotter har gift sig med Tiffness yngste son. Joyce har hälsat på sin sjuka syster i Lusaka.

Kliniken är nymålad. Christopher har svår tandvärk igen. Chileka klarade provet i sjuan och är antagen i årskurs åtta i Hoya. Våra åsnor har trampat in i Bothas majsält.

Patrick berättar senaste nytt när vi kör från flygplatsen i Lilongwe till projektområdet. Vi pratar, pratar, pratar.

Väldigt mycket vet jag genom de nästan dagliga kontakterna vi haft via sms och e-post, när jag varit i Sverige.

När vi kommer fram till ZASP-centret vet jag det mesta som hänt sedan jag var här senast. Redan när jag hälsar kan jag fråga hur Johns mamma mår efter ormbettet, om Blacky, oxen, repat sig efter de tre injektionerna, om Peter fick tag på virke i går i Chasefu, hur lördagsprogrammet i Youth Centre var. Det behövs inga komma-in-i-jobbet-dagar, inte ens timmar. Det är bara att direkt kasta sig in i intensivt ZASP-arbete med energi och glädje.

ZASPs nybyggda ungdomscenter

This WAS s a week.

Ja, det BLEV allt en vecka. Det var inte bara Susan som kände att mina första dagar vid projektet blev extraordina- nära med allt som hände vid sidan om arbetet.

Två nätter i rad har de stora, röda myrorna varit på jakt och på väg in i våra hus, mitt och Susans. Dom marsche- rar fram i miljontal. JJ, Susans man, lyckades stoppa dom med eld och spray innan det blev fullständig invasion men åtskilliga bett hann vi få innan de ettriga "soldaterna" ändrade färdriktning.

Vi hade varit på Kachipapa Farm och det var mörkt när vi kom hem. Susan kom med frittars som dom bakat i kantinen. Det var en ny sort gjorda på majsmjöl och stekta i olja. Tanken var att vi skulle smaka allesammans. Dom var jättegoda och jag var jättehungrig. Jag satte i mig allesammans. På natten fick jag fruktansvärda mag- plågor. Jag kunde inte ta mig ur sängen. Frampå morgonsidan lyckades jag öppna fönsterluckan och ropa på Susan och berätta att jag var dålig. När jag så småningom kom på benen förstod vi ganska snart att majsmjölet inte var ordentligt bakat och det hade min mage inte tålt. Efteråt kunde vi skratta åt vad min glupskhet åstad- kommit men både jag och dom var lite oroliga ett tag.

Laston som tillverkar ytterhöljet i metall till våra spisar hamnade i något som vi väl hemma skulle kalla vård- nadstvist. Det blev slagsmål. Polisen kom. Laston blev misshandlad. Han låg inne i mitt hus och skrek och jäm- rade sig medan vi inne på kontoret jämkade fram en lösning med polis och släktingar.

I dagarna går tiden ut för att betala terminsavgifter i skolorna. En jämn ström av föräldrar har kommit hit för att få hjälp. Vi tycker vi hittat en bra lösning. De flesta familjer äger några getter, så vi sa att vi köper till överpris. För en get värd 70 000 kwacha (ca 120 kronor) betalar vi 100 000 kwacha. Då betalar dom huvuddelen av skol- avgiften själva och vi sponsrar med en fjärdedel. Alla verkar nöjda.

I förra brevet berättade jag om Patson och hans fru som kom med en get, för att tacka för de kunskaper dom fått genom ZASP och som gett familjen ett bättre liv. Dom har mist sin yngsta son. Vi var på begravningen och satt efteråt länge och pratade med Patson. Han var förtvivlad. Det är svårt nog att mista ett barn men några anklagar honom dessutom för att själv ha förorsakat pojkens död. Genom witchcraft. Kanske är det avundsjuka som ligger bakom det befängda pratet och okunskap.

En natt stals Patricks två oxar. Djur är familjernas förmögenhet. Jakten på tjuvarna startade tidigt nästa morgon. Släktingar och vänner följde springande och cyklande spåren efter klövar och fötter. Efter tolv timmars förföljande hanns tjuvar och oxar upp. Dom hade då passerat Zambigränsen och var inne i Malawi, så det var till malawisk polis både djur och vi fick ta oss.

Så startade Chief-Godwin-problemet som kom att vända upp och ner på vår tillvaro.

Det blev en vecka där vi starkt kände att ingenting här går av gammal vana eller följer inrutade mönster och livet blir aldrig enahanda.

As long as you are safe inside yourself.

Det var dags för det sedvanliga hälsningsbesöket hos Chieften. Det är aldrig någonting jag direkt ser fram emot. Man vet aldrig vad han kommer att säga och tycka. Hans humörsvägningar är väl kända. Jag suckade tungt över det som väntade, när Cathrine kom in på morgonen, för att hämta mina hinkar och gå och veva upp vatten åt mig. Hon skakade lite på huvudet men sa sen "As long as you are safe inside yourself". Så klokt. Jag behöver inte fundera någonting över hans humör, hans nyckfullhet eller om han är intresserad av vad vi har för planer, om han är missnöjd över något med ZASP om, om, om.... Så länge jag känner trygghet och säkerhet i ZASP-arbetet och i det vi gör kan han få sväva ut i sina tyckanden, hävda sin maktposition, utan att jag behöver bli upprörd. Jag tror jag bar med mig den känslan när vi satt hos honom, för fast hans synpunkter kom som ett dråpslag förde Patrick och jag ett lugnt resonemang, som vi tjänade på. Att han sedan skapade full turbulens i veckor är en annan sak.

Don't involve yourself in traditional issues.

Rådet att inte blanda oss i traditionella frågor och problem har jag och ZASP fått många gånger. Det har vi heller aldrig gjort. Inte den här gången heller. Och ändå. Plötsligt, utan att vi egentligen förstår någonting, är vi mitt uppe i en hotfull situation, i stamtvister och oroligheter.

Det är komplicerat så fort Chieften och traditionella ledare kommer med i bilden. ZASP ser framåt, står för utveckling, har visioner. Nu kryper händelser från långt tillbaka i tiden in under skinnet på oss utan att vi kan värja oss. För ZASP började det med ett brev, ett brev som Godwin, vår bookkeeper, höll i handen i tio minuter. Om han då vetat vad det skulle leda till hade han inte ens nuddat vid det. Brevet skulle först till hans far och Godwin såg till att det levererades dit av en släkting. Därifrån lämnades det över till Chieften, som var den egentlige mottagaren. Bakgrunden är att i vårt område finns två olika folkstammar. 95 % av befolkning är Tumbukas och 5 % Ngonis. Vår Chief Phikamalza V tillhör Ngonistammen. Tumbukas vill ha sin egen Chief och här drivs kampen av en grupp människor från Kalewa Village, som är projektets närmaste grannby. Dom gör anspråk på "tronen" som de anser sig ha rätt till. En av de drivande i klanen är Godwins far. Godwin själv har hela tiden hållit sig utanför släktens agerande och deras möten. Han sköter ZASP:s räkenskaper med en pålitlighet och noggrannhet som är ovärderlig för ZASP. Vid sidan om Patrick, vår manager, är han den viktigaste personen inom ZASP. Så råkade han få brevet från Tumbuka-högkvarteret i Lusaka i sin hand här vid ZASP-centret och i och med det startade dramaten, oroligheterna blossade upp och satte hela ZASP i gungning. Vi är omskakade och bekymrade. Vi har blivit ganska bra, jag kanske till och med vågar säga väldigt bra, på att lösa problem och ta oss ur svårigheter och jag tror vi gjort oss kända för att göra det på ett diplomatiskt sätt och det har gett oss respekt bland människor. Men nu, nej nu fungerar ingen diplomati eller demokratiska spelregler. Rättsbegreppen havererar och att lösa sakfrågor blir oväsentligt, verkar det som. Det är en kamp om makt, där man använder sig av ojusta metoder och kör över människor och där ingen vågar stå upp för det som är rätt. Den som har mest makt är starkast och tycks vinna. Åtminstone på kort sikt. När det gäller traditionella frågor är det Chieften som har den starka maktpositionen. Även människor på hög politisk nivå är undfallande och vill helst undvika att utmana honom.

I am Chief Gumba.

Godwins far har utsett sig själv till Tumbukastammens Chief under namnet Chief Gumba. Därifrån är det långt till att bli officiellt erkänd. Vår Chief känner sig ändå hotad, särskilt efter det obehagliga brevet från Tumbuka-högkvarteret i Lusaka, men han kan inte komma åt Godwins far. I stället straffar han Godwin och ZASP. På grund av brevet Godwin höll i anklagas han för att arbeta för att få Chieften från tronen och ZASP för att vara någon sorts sambandscentral för tryckning och distribution av Chieffientligt material. Det är så fullständigt absurdt och befängt. Så otroligt makalösa beskyllningar. Chieften kräver att Godwin ska ut ur ZASP annars stänger han hela projektet.

Först tyckte vi det var allmänt obehagligt men tog inte så allvarligt på hotet om avstängning och om hotet att vidta åtgärder mot projektet. Det kunde han ju bara inte göra, intalade vi oss. Andra gången vi blev kallade till Chieften var han alldeles utan vett och sans och då förstod vi att han kan göra i princip vad han vill och undan för undan gick det upp för oss att ingen vågade säga emot och absolut inte agera emot honom. Det tycks inte hjälpa att vi har rätt och att "alla" vet att varken Godwin eller ZASP på något sätt är inblandade i stamkonflikterna. Han påstår att om Godwin blir kvar är ZASP emot "tronen" och då ska vi minsann få se vad som händer.

För att inte reta upp Chieften ännu mer har vi stängt av Godwin från arbetet. Tillfälligt räknar vi med.

För mig som är ivrig och angelägen att hitta lösningar är det svårt att bromsa och tänka långsiktigt. Vi började med att ha halvhemliga möten i mitt hus tidiga morgnar och sena kvällar. Vi diskuterade inom ZASP-ledningen, vi kallade till oss människor som kunde tänkas ge oss råd hur vi skall agera. Några har börjat tala om mitt hus som United Nation. Mitt i bedrövelsen är det lite roligt och uppmuntrande, för det betyder att människor ser att vi inte är ute efter en styrkedemonstration utan diskuterar, försöker jämka, tar råd, försöker förhandla oss fram till en lösning, en kompromiss där ingen känner sig som förlorare. Vi får hjälp av OP, Office of the President, av CCPJ, Catholic Commission for Peace and Justice och av DC, District Commissioner. I en av de stora dags-tidningarna i Lusaka fanns en artikel om vad som händer här i Chef Phikamalaza, har vi fått vi veta, och där står bl a att Chiefer inte får blanda sig i biståndsprojekt. Att det varit omvälvande händelser i vårt område vet vi ju men att det fått sådana proportioner också på nationell nivå var svårt för oss att riktigt ta till oss. Lika lite som vi kan lägga oss i traditionella problem, lika lite kan Chieften blanda sig i ett biståndsprojekt. Det har han fått klart för sig. Det är bara det att ingen vågar gå i närkamp med honom, när han inte följer lagar och bestämmelser. Jag måste inse att vi inte ska göra något förhastat, som förvärrar vår situation utan hålla oss avvaktande. Det är förtvivlat svårt men vi vet alltför väl att försiktighet är nödvändig.

Let us forget about the Chief. What we do is right.

Det är naturligtvis rätt det Peter sa om att vi gör det rätta och ska inte låta Chieften störa arbetet.

Flera gånger under dagarna kommer ”problemet” på tal och rykten och spekulationer löper runt men vi manar på varandra att jobba, jobba, jobba. Våra arbetsplaner måste följas, de nya treårsaktiviteterna ska komma i gång och de aktiviteter som vi redan driver ska utökas och förbättras. Strategin är att utåt inte låtsas om någonting, utan fortsätta det dagliga arbetet som om inget stör koncentrationen.

Jessy och jag far runt på genomdränkta vägar för att se trädplanteringarna. Sörja, klafs-klafs överallt men fina träd och plantor. I syateljén börjar Sarah, Tryness och Livingstone sy en ny sorts väskor med dragkedja och förkläden i färgstarka afrikanska bomullstyger efter modeller jag haft med. Med John ”Wells” går vi igenom renoveringsbehov av våra 80 brunnar. På Kachipapa Farm gör vi inspektionsrundor och gläds åt de fantastiska odlingar som Mahara lyckats med, trots en nästan bortregnad odlingsäsong. Gamla rutiner och arbetsätt ses över i snickeriet för att få det mer kostnadseffektivt.

Mjöldamm och oljefräs, skratt och ivrigt antecknande. Ja så såg det ut, så var det under vår första testcirkel, där vi själva tillverkat studiematerialet. Det handlar om ekonomi och matlagning för kvinnor från Jeke Village.

ZASP-bandet har sin egen studiecirkel på söndagar för barn. De dansar, sjunger, prövar bandets instrument men gör också sina egna.

Och möten. Och möten och möten igen. Det är då vi lär av varandra, lägger upp det dagliga arbetet, diskuterar med dem som är involverade i alla våra aktiviteter som rör jordbruk, hälsa och utbildning. Ibland ojar jag mig över allt stillasittande, samtidigt som jag ju vet att det är då vår dagliga verksamhet får sin förankring, framtiden formas och visionerna skapas.

Så kom Anne, tandläkare från Karlstad. Med stor entusiasm grep hon sig an vår tandklinik och vips, känns det som, blev den fint utrustad och hon har lärt Bernadette och Maureen, våra två ”dental assistants” hur de ska driva förebyggande tandvård i kliniken.

När vi berättade för eleverna i Kanonono Community School, en av våra fyra byskolor, att de skulle få en tandborste var blev det glädjerysk och handklappningar. Det är en del av The Dental Programme att eleverna vid alla ”våra” skolor kommer att få tandborstar och tandkräm för att kunna borsta tänderna varje dag på skoltid.

What a festival!

Redan förra året bestämde vi att ha körtävlingar i vårt ungdomscenter, en dag för de olika kyrkornas körer och en för skolkörer. Överallt har det pratats om tävlingarna och deltagarna har blivit lagom uppstressade. I veckor har de tränat och inför den första tävlingsdagen hade man generalrepetitioner. Stämmorna ljöd över hela ZASP-centret och la sig som ett rofyllt musiktäcke över oss alla i klinik, majskevarn, oljepress, skola, affär, syateljé, seminarierum, kantine....

Vilken succé det blev! Tre mycket duktiga domare. Väldigt seriöst. Väldigt roligt. Hur mycket folk som helst. En riktig glädjefestival.

I am 100 %

Jag mötte en man häromdagen som ställde den vanliga frågan om hur jag mådde och jag svarade lite slentrianmässigt att "I'm fine and how are you?" "I'm 100 percent," svarade han skrattande. Jag tror aldrig att jag tidigare mött någon som säger sig må hundra procent bra. Och dessutom se ut att mena det. Livet är naturligtvis inte fulländat för den här fattige mannen, som ofta inte har mat till sin stora familj men den här stunden, när vi träffades kändes det hundraprocentigt bra och det räckte just då. Det är så jag upplever de flesta människor här. Man tar vara på stunden och dansar, sjunger, skrattar även om stora problem ligger bara en timma bort. Skulle dom inte göra det skulle det inte finnas många tillfällen för glädje och livsbejakelse. Jag tänker då och då på mannens svar och undrar om jag någonsin kommer att svara på samma sätt. Längre än att säga "I'm very fine", brukar jag inte sträcka mig. Men man smittas av det härliga svaret, blir glad av det. Jag har faktiskt provat några dagar att när det känns lite extra bra, så gör jag någonting lite extra av svaret "Today I am really fine" eller *Yess, what a good day it is*. Det fungerar. Man får glatt skrattande tillbaka.

Fattigdomsbekämpning genom utbildningsinsatser

Det är projektrubriken på ett Sidafinansierat utvecklingsprogram som vi ska driva i tre år. Där ingår Jordbruksutveckling, Aidsprogram, Studiecirkelverksamhet, Datoranvändning, Demokrati och Jämställdhet.

Soil is our bank account. When it is misused our children will inherit bankrupt accounts.

Så stod det på blädderblocket på den första workshopen vi hade i jordbruksprogrammet. Här har människor inga bankkonton med sparade pengar. Deras tillgångar är den mark, den jord de odlar. Om den inte vårdas finns inget för deras barn att ärva. Vi ska hjälpa dem att ta väl vara på sin mark. 450 kvinnor och 450 män kommer under tre år bli att lära sig förbättrade markvårdsmetoder, kompostering, att odla torkresistenta grödor, minska majsberoendet, använda växelbruk, lära sig att bygga enkla bevattningsanläggningar. Jag stod längst bak på det första av 72 jordbrukseminarier och tittade ut över de 24 kvinnorna och 23 männen som satt bredvid varandra vid borden. Ibland nuddade de vid varandras armbågar. Så var ingen av oss van att se dem. Vid möten brukar kvinnorna sitta för sig själva på marken eller i ett hörn på golvet, medan männen sitter på bänkar på en central plats. Vi ifrågasätter, rör om, skapar en ny tid, tänkte jag. Och det känns helt rätt.

She is a proper villager.

Judith är drygt 40 år och är en driftig kvinna. Hon har alltid lyckats bra i sitt jordbruk, där hon har haft hjälp av någon anställd och hon har också en liten affär. Patrick säger att hon är en äkta bybo. Han menar då att hon följer sina förfäders kultur och gamla traditioner. Hon lever kvar i det förflutna, värjer sig mot förändringar och låter sig inte påverkas nämnvärt av utvecklingen. Judith har varit gift med Watson och var då en av hans fyra fruar. Efter några år separerade hon från honom, när hon förstod att han också hade andra förbindelser vid sidan om. Genom någon av flickvännerna blev Watson hiv-smittad och han förde smittan vidare till sina fruar. Tre av dem och ett antal barn har dött i aids, så Judith är den enda av fruarna som fortfarande är i livet. Hennes femåriga son, som varit sjuklig sedan han föddes dog i december. Självt är Judith sjuk till och från och under sina sjukdomsperioder har hon besökt olika witchdoktorer som hon tror på mer än sjukvården. Hennes armar är fulla av ärr, där hon fått rakbladssnitt och mediciner smetats in. För ett par år sedan gifte hon om sig med Benson, som då redan

hade han en fru. Den första tiden bodde han omväxlande hos sina båda fruar. När han efter något år separerade från sin första fru var han hivsmittad och hon också. Hon gifte om sig och smittade sin nye man.

Benson dog för några dagar sedan. Han hade förbindelser med andra kvinnor medan han var gift med Judith. Hon hade andra män under de år hon levde ensam. Det blir en fruktansvärd kedjereaktion och ofattbara konsekvenser med smärta och sorg för så förfärligt många. Jag trodde jag skulle kunna följa hur många som fått sjukdomen med start från Watson, Judiths första man, men det är omöjligt att veta hur många flickvänner som finns med i bilden och som fört smittan vidare.

När man ser det här kan det verka som en omöjlig uppgift att någonsin kunna bromsa sjukdomen men så är det inte. Sedan vi började vårt aidsprogram för fem år sedan har mycket hänt. Människor låter testa sig, när vi har program ute i byarna. Ett hundratal aidssjuka har gått ut offentligt och berättat att dom har sjukdomen. Vi har byggt vårt ungdomscenter och utbildat ungdomsinformatörer. Seminarier har vi genomfört för många olika grupper. Med den nya satsningen kan vi öka kunskapsnivån i skolor och byar och utbilda kvinnor och män i ledande position till vidareinformatörer, skapa öppenhet om sexualitet, stärka självkänslan hos unga människor och ge livskvalité för människor som lever med hiv/aids. Vårt Youth Centre ska bli en mötesplats med dagliga aktiviteter.

Is this a TV?

Datoranvändning i lerhyddor? Nej, riktigt så är det inte tänkt. På något sätt måste vi ligga steget efter och visa respekt för de människor som lever som de gjort i hundratal år och inte trampa på dem. Så ska vi stampa i nuet och sträva oss fram i en lagom utvecklingstakt så vi har människor med oss. På något sätt ska vi också ligga steget före och vara inställda och förberedda på den utveckling som också når Afrika. Dit hör informationsteknologi. Å tänk, kanske ZASP i framtiden kan bli något av ett IT-centrum i regionen!

Det är våra två kvinnor i ZASP-ledningen, Susan och Jessy, som är de drivande, när det gäller datorkurser. Jessy har totalt 17 kvinnor och män i sina kurser och Susan 14 som kommit lite längre. Många är intresserade att lära sig men de flesta människor har aldrig sett en dator så när de kommer till kontoret brukar de fråga om det är en TV.

Now they have ZASP in their blood.

Maria och Elias kom från Utan Gränser i Lusaka. Med sina erfarenheter och kunskaper skulle de utbilda studiecirkelorganisatörer. De mötte 24 nyfikna, förväntansfulla kvinnor och män som var redo att under två dagar lära sig att starta och organisera studiecirklar. Vilka dagar det blev! ZASP-bandet var med hela tiden så under raster och pauser blev det mycket sång och dans och en väldigt lättäm stämning. Det var en intresserad grupp, aktiv och positiv, som hade synpunkter och ställde frågor. Grupparbetena redovisade de med sketcher, så man häpnade över engagemang och talanger. Dom gjorde handlingsplaner och är nu ivriga att komma i gång med cirkelgrupper. Patrick sa efter de två utbildningsdagarna att nu har dom ZASP i blodet. Att driva studiecirklar är ju en ny verksamhet för oss så det är mycket av känna-oss-för och ta-det-lite-vackert. Har organisatörerna ZASP-anda pulserande i blodet är det en bra början till det som vi hoppas ska bli en viktig utbildningsmetod.

Democracy is freedom.

Demokratiträningen skulle vi starta underifrån, bland de vanliga människorna ute i byarna. Så hade vi tänkt. Ibland är man lite naiv och blåögd. Den akuta situationen med stamtvister och en oresonlig chef har visat på stora brister och problem när det gäller kunskaper om demokratiska principer, som vi inte varit medvetna om. Det hjälper inte att byborna får nya insikter när Headmen, Chief och Ndonas kan skaka av sig demokratiskt tänkande och sätta den spirande demokratin i landet fullständigt ur spel. Vi har förstått att vi också måste arbeta uppifrån med utbildning för personer med makt och inflytande.

När 19 Headmen under vårt första demokratiseminarium fick frågan vad demokrati är var allt dom kunde svara Frihet. Dom har mycket att lära. Och dom vill väldigt gärna göra det, visade den första demokratidagen. Det känns som vi mitt i bedrövelsen fått ett tillfälle att vända en besvärlig situation till något bra som kan mynna ut i något värdefullt för framtiden.

A guiding star.

Patrick har länge sagt att ett stort problem i vårt område är bristen på ledaregenskaper hos våra headmen, hos betydelsefulla bybor, bland Chiefen och deras Ndonas, rådgivare. De föds som headmen och Chiefen, är angelägna att visa sin makt och att behålla den. De är mer intresserade av sin egen ställning och de personliga fördelar de kan vinna än att arbeta aktivt för utveckling i området.

Kanske kan vår demokratisatsning också fostra "ledstjärnor", människor som är ärliga och hårt arbetande, som är självständiga och som visar respekt för andra och som inte behöver visa att de är mer betydelsefulla än andra.

No network??

Jag snurrade runt under mangoträden utanför kontoret och rörde mig fram och tillbaka med mobiltelefonen i handen och försökte hitta ett ställe där det fanns täckning. Ibland går det inte alls men någon gång under dagen brukar vi hitta något ställe, där vi kan ringa eller skicka sms. När jag gick där och provade mig fram kom en kvinna förbi. Jag har aldrig hört henne säga ett enda ord på engelska. Hon tittade lite frågande på mig och sa: "No network??" Jag trodde inte jag hörde rätt och blev så full i skratt. Hon kan inte säga god morgon på engelska men hon kan fråga om jag har täckning på mobiltelefonen. Förändringens vind sveper sannerligen över de här avlägsna byarna.

To reduce poverty through education.

Nu när det är dags att åka hem är problemet med Chiefen ännu inte löst. Jag tänker fortfarande på vad Cathrine sa den där dan. "As long as you are safe inside yourself". Det är en tröst. Vi vet att vi följt alla traditionella regler, inte gjort några fel, inte brutit mot några lagar. Det får räcka så länge.

Vad har vi då lärt oss förutom att rättvisa än inte fungerar i det här landet och att det inte är självklart att man *får* rätt för att man *har* rätt. Det är en stor besvikelse förstås men det har också gett oss en oväntad styrka, en kamplust. Vår målsättning med projektet är att reducera fattigdomen i området och genom våra aktiviteter ge människor chans till ett bättre liv. Demokratiska insikter är en viktig del i fattigdomsbekämpningen har vi insett efter de här turbulenta veckorna. Människor måste få kunskaper om demokrati och mänskliga rättigheter så de tänker och handlar utifrån de värderingarna. Då tror jag dom får en slags livstrygghet och vågar tro på framtiden och vågar stå upp för det som är rätt. Den upproriskhet och fighteranda vi känt över att ha blivit orättvist behandlade ska vi använda till att arbeta och kämpa för ett samhälle liknande det vi själva växt upp i, där folkbildning och demokrati har varit och är en förutsättning för vår utveckling.

Sweden and Zambia Let's unite.

Jag blir lika glad varje gång ZASP-bandet sjunger om hur Sverige och Zambia ska förenas. Den är en av mina favoritsånger. Många av oss, i Sverige och i Zambia, har varit förenade i ZASP-aktiviteter i 18 år. Vi har inte "tappat" många medlemmar under åren men nya kommer till. Det är naturligtvis så att ju fler vi är desto mer kan vi uträtta. Vi som arbetar aktivt känner oss väldigt uppmuntrade och starka med en stor medlemsgrupp bakom oss och tackar er för det ovärderliga stödet.

Jag säger som bandet brukar ropa efter Let's unite-sången: **Together as one!**

Agneta

